

Arrest

nr. 185 502 van 18 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 22 september 2016 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 november 2016 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. DELGRANGE, die loco advocaat J. HARDY verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 december 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 13 juni 2012 neemt de verwerende partij inzake genoemde aanvraag van 21 december 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 april 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 13 juni 2012 inzake de aanvraag van 21 december 2011 bij arrest nr. 165 250.

Op 12 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij door de gemeente Hoegaarden een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing meldt dat deze wordt genomen naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 16 juli 2012.

Op 17 juni 2016 werd de beslissing van 12 mei 2016, waartegen de verzoekende partij ondertussen een beroep had ingediend bij de Raad, ingetrokken. Uit het e-mailverkeer tussen de verwerende partij en de gemeente Hoegaarden blijkt dat deze beslissing onterecht en per vergissing werd genomen en dat het geen beslissing ingevolge een nieuwe aanvraag tot verblijf betreft.

De verzoekende partij, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, dient op 29 juni 2016 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 22 september 2016, met kennisgeving op 30 september 2016, verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 29.06.2016 werd ingediend door :

*B., G. (...) (R.R.: (...))
nationaliteit: Albanie
geboren te Toshkëz Lushnje op (...).1992
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat zijn verblijf enkel werd toegestaan in het kader van zijn aanvraag tot vestiging d.d. 21.12.2011. Deze aanvraag werd geweigerd op datum van 13.06.2012 en betekend aan betrokkene op 28.06.2012. Betrokkene werd onder bijlage 35 geplaatst in het kader van de beroepsprocedure tegen deze beslissing. Het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 07.04.2016. Betrokkene diende te weten dat de bijlage 35 geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en nog in behandeling is. Betrokkene wist dat hij

zich in een précaire verblijfssituatie bevond en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene steeds op de hoogte was van het feit dat hij zich in precair verblijf bevond en dat hij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij meer dan vier jaar heeft moeten wachten op een definitieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande zijn verzoek tot nietigverklaring. Echter, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van het verzoekschrift tot nietigverklaring, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) en evenmin vormt het een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst ernstig bemoeilijkt. Betrokkene diende te weten dat de bijlage 35 geen verblijfstitel is maar een proceduredocument dat bewijst dat een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene moest dus beseft hebben dat zijn verblijf in België slechts tijdelijk was en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, dat hij er geen familie meer zou hebben, geen onderdak, geen werk en geen financiële middelen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim zeventien jaar in Albanië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reintegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben, noch onderdak noch financiële middelen, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Betrokkene haalt verder aan dat hij in België het centrum van zijn belangen heeft opgebouwd en dat zowel zijn moeder, stiefvader als broer in België wonen. Hij haalt aan dat zijn familiale en sociale banden die hij in ons land heeft onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Echter, wij stellen vast dat zijn moeder, mevrouw S.M. (...) (R.R. (...)) niet over enig verblijfsrecht in België beschikt en dat zij bovendien onder inreisverbod voor het Schengengrondgebied stond en dit van 20.08.2014 tot 20.08.2016. Zij werd door onze diensten gerepatriëerd naar Albanië op datum van 29.08.2014 hoewel zij momenteel terug, illegaal, in België verblijft. Zijn broer, B.A. (...) (R.R. (...)) beschikt evenmin over enig verblijfsrecht in België. Met betrekking tot zijn stiefvader dienen we op te merken dat het huwelijk van zijn moeder met deze Belgische onderdaan tot op heden niet erkend werd in België en niet werd overgeschreven in het rijksregister. Betrokkene kan zich dan ook niet op dit huwelijk beroepen. We stellen aldus vast dat het kerngezin van betrokkene (zijn moeder en broer) behouden blijft daar alle gezinsleden dienen terug te keren naar hun land van herkomst en niet over enig verblijfsrecht beschikken. Van een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook geen sprake zijn. Met betrekking tot de door betrokkene opgebouwde sociale banden dienen we op te merken dat betrokkene ter staving hiervan slechts twee getuigenverklaringen voorlegt, die niet ondertekend of gedateerd zijn en dus niet weerhouden kunnen worden. Hieruit blijkt niet dat hij in België een bepaald sociaal welzijn heeft opgebouwd. We stellen dus vast dat betrokkene er niet in slaagt om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van zijn belangen in België opweegt tegen de banden in zijn land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar hij zijn eerste negentien levensjaren doorbracht, en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de zijn banden in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn verzoek tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Gezien het verzoek tot nietigverklaring

verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 07.04.2016 verviel ook zijn recht op tewerkstelling.

Betrokkene verwijst naar een lopende procédure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing d.d. 12.05.2016, aan betrokkene betekend op datum van 13.05.2016. Echter, deze beslissing werd op datum van 17.06.2016 ingetrokken. Betrokkene kan zich hierop dus niet meer nuttig beroepen.

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar Albanië, zelfs tijdelijk, psychologisch zware, nadelige en moeilijk te herstellen gevolgen zou hebben. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door een begin van bewijs. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit het voorwerp heeft uitgemaakt van een veroordeling en dus geen gevaar uitmaakt voor de openbare veiligheid van België, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie en lang verblijf (met name het feit dat hij sinds 2011 legaal in België zou verblijven, dat hij alles in het werk gesteld zou hebben om zich hier te integreren, dat hij zijn diploma Nederlands en Frans zou behaald hebben in avondonderwijs, dat hij snel werk gevonden zou hebben, dat hij perfect Nederlands- en Franstalig zou zijn, dat hij sinds zijn aankomst steeds gewerkt zou hebben, dat hij nooit afhankelijk geweest zou zijn van het Belgische sociale zekerheidsstelsel, dat hij een arbeidscontract van onbepaalde duur voorlegt evenals verschillende loonfiches, dat zijn werkgever zeer tevreden over hem zou zijn, dat de samenwerking met zijn collega's prima zou verlopen, dat hij een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat hij verschillende inschrijvingsformulieren Nederlands en Frans voorlegt, evenals twee getuigenverklaringen en een aanwezigheidsattest Nederlands tweede taal en Frans Richtgraad 1) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769)."

Eveneens op 22 september 2016, met kennisgeving op 30 september 2016, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"De heer:

Naam, voornaam: B., G. (...)

geboortedatum: (...).1992

geboorteplaats: Toshkôz Lushnje

nationaliteit: Albanië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten! die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

Betrokkene kwam in België aan op datum van 29.07.2011, met een geldig verblijf tot 28.10.2011.

Op datum van 21.12.2011 diende hij een aanvraag tot vestiging in die op datum van 13.06.2012 geweigerd werd. Het beroep tegen deze beslissing werd verworpen op datum van 07.04.2016 waarop de bijlage 35 op datum van 10.05.2016 werd ingetrokken. De maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen is aldus ruimschoots overschreden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen". Tevens meent zij dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Het middel luidt als volgt:

"Schending van de motiveringsplicht en kennelijke appreciatiefout

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Dat overeenkomstig artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikel 62 van de wet van 15.12.1980, en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van de bestuurshandelingen, verplichten de verwerende partij om de beslissing passend te motiveren, rekening houdend met alle relevanten stukken die zich in het dossier bevinden.

Dat de Raad van State al duidelijk heeft gesteld dat de motivering van de bestuurshandelingen « doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire l'exactitude, l'admissibilité et les pertinence des motifs » (RvS, 25 avril 2002, n° 105.385) en "que la décision fasse apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur afin de permettre au destinataire de la décision de comprendre les justifications de celle-ci et, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et, à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet» (RvV n° 100 300 van 29 maart 2013), en ook "en omettant de se prononcer sur le contenu des différents éléments précités, la partie défenderesse a failli à son obligation de motivation formelle." (RvV nr 95 594 van 22 januari 2013).

Overwegende dat de administratieve rechtsbeginselen van goed bestuur en zorgvuldigheid verplichten de overheden om zich zorgvuldig te informeren om een beslissing te nemen (RvV nr. 115 993 van 19 december 2013). De Raad van State heeft de zorgvuldigheidsplicht als volgt omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision» (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; «le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Dat verwerende partij geen rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker recht heeft tot verblijf, hoewel hij op heden nog niet in het bezit is van een verblijfstitel, ten onrechte; dat deze stand van zaken het gevolg is van de intrekking van eerdere beslissingen door verwerende partij, zoals dit hieronder verder ontwikkeld wordt;

Dat verzoeker op 14 december 2011 een aanvraag tot. machtiging van verblijf als lid van een Unieburger heeft ingediend; dat hij op dezelfde dag in het bezit werd gesteld van een bijlage 19ter;

Dat op 16 juni 2012 een bijlage 20 werd genomen ten aanzien van verzoeker: "décision de refus de séjour de plus de trois mois avec ordre de quitter le territoire";

Dat een (schorsend) beroep werd ingediend tegen deze beslissing; dat met een arrest van 7 april 2016 heeft Uw Raad het beroep verworpen;

Dat op 12 mei 2016 een nieuwe bijlage 20 werd genomen ten aanzien van verzoeker;

Dat deze nieuwe beslissing impliceert dat de beslissing dd 13 juni 2012 waardoor zijn 40ter-aanvraag verwerpen werd, en het bevel om het grondgebied te verlaten, ingetrokken werden : er kan inderdaad geen twee weigeringsbeslissingen bestaan voor eenzelfde aanvraag tot erkenning van het verblijfsrecht op basis van artikel 40ter;

Dat de bijlage 20 van 12 mei 2016 naar een aanvraag verwijst van 16 juli 2012; dat het ofwel om een typefout gaat, daar de eerste 40ter-aanvraag dateert van 14 december 2012, ofwel om een andere 40ter-aanvraag gaat die op 16 juli 2016 door de gemeentediensten geregistreerd werd;

Dat op 17 juni 2016 de nieuwe bijlage 20 ingetrokken werd (stuk 4);

Dat er bijgevolg vastgesteld moet worden dat er, ofwel, geen beslissing meer bestaat ivm met de eerste 40ter-aanvraag (impliciete intrekking van de eerste beslissing aangezien de tweede beslissing, en intrekking van deze tweede beslissing, zie hierboven), ofwel, er een tweede 40ter-aanvraag geregistreerd werd, waarop geen beslissing genomen werd;

Dat er op de dag van de (hier) bestreden beslissingen geen beslissing meer bestond in de rechtsorde die op een 40ter-aanvraag antwoorde;

Dat de eerste beslissing impliciet ingetrokken vooraleer er een tweede beslissing werd genomen, en de tweede beslissing werd expliciet ingetrokken; dat het 6 maanden termijn verstreken is en dat verzoeker recht heeft op verblijf op basis van artikel 40ter;

Dat, zou er een aanvraag geregistreerd zijn op 16 juli 2012, dan is het duidelijk dat de termijn van 6 maanden verstreken is, en dat verzoeker gemachtigd moet zijn tot het verblijf;

Dat uit de lezing van artikel 42 VW en artikel 52 van het koninklijk besluit dd 8.10.1981 blijkt dat er indien geen beslissing genomen wordt binnen de 6 maanden na het indienen van de 40ter-aanvraag, dat de 40ter-aanvraag impliciet goedgekeurd wordt;

Dat in dat geval gezien er een nieuwe beslissing werd genomen op 12 mei 2016 omtrent dezelfde aanvraag van 14 december 2011 kan enkel maar vastgesteld worden dat de beslissing van 13 juni 2012 ingetrokken werd;

Dat in die omstandigheden verzoeker gerechtigd was om een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen vanuit het Belgisch grondgebied;

Dat de bestreden beslissing uitgaat van een kennelijke appreciatiefout;

Dat de bestreden beslissing geen motivatie bevat omtrent de wettigheid van verzoekers verblijf;

Dat de verwerende partij niet zorgvuldig tewerk is gegaan;

Dat de bestreden beslissing artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 à 3 van de wet van 29 juli 1991 schendt;

2. Schending van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht met betrekking tot de buitengewone omstandigheden

Overwegende dat de bestreden beslissing de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaart omdat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zouden zijn; dat deze beoordeling niet adequaat gemotiveerd werd en niet genomen werd met naleving van de zorgvuldigheidsplicht; Dat de Raad van State buitengewone omstandigheden omschrijft als deze die het onmogelijk of bijzonder moeilijk maken voor de vreemdeling om terug te keren naar het land van herkomst of gewoonlijk verblijf en eveneens onderstreept dat dit begrip niet mag verward worden met dat van de 'overmacht' (met name C.E., arrest nr. 88.076 van 20 juni 2000).

Dat de Raad van State de zorgvuldigheidsplicht als volgt heeft omschreven : « veiller avant d'arrêter une décision, à recueillir toutes les données utiles de l'espèce et de les examiner soigneusement, afin de prendre une décision en pleine et entière connaissance de cause » (RvS, 23 februari, 1966, n°58.328) ; « [procéder] à un examen complet et particulier des données de l'espèce, avant de prendre une décision » (RvS, 31 mei 1979, n°19.671) ; « rapportée à la constatation des faits par l'autorité, la mission de sauvegarde du droit incombant au Conseil d'Etat a toutefois pour corollaire que celui-ci doit examiner si cette autorité est arrivée à sa version des faits dans le respect des règles qui régissent l'administration de la preuve et si elle a réellement fait montre, dans la recherche des faits, de la minutie qui est de son devoir » (RvS, Claeys, no. 14.098, 29 april 1970) ; « le devoir de minutie ressortit aux principes généraux de bonne administration et oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce » (RvS nr 220.622 van 17 september 2012).

Dat Uw Raad ook heeft gesteld dat de administratie "reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu'elle prend une décision quelle qu'elle soit, de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant à ce." (RvV arrest nr 14.727 van 31 juli 2008 ; RvV nr 35 100 van 30 november 2009) ;

Dat wat het langdurig regulier verblijf in België betreft oordeelt verwerende partij dat het geen buitengewone omstandigheid vormt omdat "Betrokkene wist dat hij zich in een precarie verblijfssituatie bevond en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten."

Dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat een schorsend beroep voor verzoeker betekende dat hij niet illegaal verbleef in België en dat, in geval de beslissing vernietigd zou worden, hij over een wettig en langdurig verblijf zou kunnen beschikken in België; dat het helemaal buiten verzoekers wil is dat hij vier jaar lang heeft moeten wachten op de uitspraak van Uw Raad;

Dat de bestreden beslissing motiveert: "Echter, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van het verzoekschrift tot nietigverklaring, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) en evenmin vormt het een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst ernstig bemoeilijkt";

Dat de bestreden beslissing niet nader motiveert waarom het geen buitengewone omstandigheid zou vormen; dat het geen "recht op verblijf" verleent kan niet betwist worden maar dit impliceert geenszins dat meer dan vier jaar wachten op de uitkomst van een schorsende procedure geen buitengewone omstandigheid vormt om een aanvraag tot machtiging van verblijf in België te kunnen indienen;

Dat de bestreden beslissing verder stelt: "Betrokkene verbleef immers ruim zeventien jaar in Albanië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst";

Dat ten eerste de motivering van de bestreden beslissing is gebaseerd op veronderstellingen die niet gesteund zijn op objectieve elementen over de sociale banden van verzoeker met Albanië; dat ten tweede de eerste jaren van het leven geenszins vergelijkbaar zijn met de jaren van 19 tot 24 jaar oud die verzoeker gespendeerd heeft in België met de mogelijkheid dat hij op lang termijn zich zou kunnen vestigen in België; dat verzoeker in die jaren zijn hele, enige serieuze vriendenkring in België heeft opgebouwd, hier een opleiding heeft gevolgd, beide nationale talen perfect heeft leren spreken en een arbeidscontract van onbepaalde duur heeft kunnen tekenen;

Dat bestreden beslissing dus niet adequaat gemotiveerd is en het zorgvuldigheidsbeginsel schendt gezien het gebaseerd is op loutere veronderstellingen.

1. Schending van het recht op privé- en gezinsleven

Overwegende dat verzoeker in zijn aanvraag had aangehaald dat hij in België het centrum van zijn belangen had opgebouwd en dat zowel zijn moeder, stiefvader als broer in België wonen; dat, echter, de bestreden beslissing ten onrechte oordeelt dat er geen schending zou zijn van artikel 8 EVRM;

Dat de bestreden beslissing stelt dat verzoekers moeder zich illegaal in België bevindt en dat verzoeker zich niet kan beroepen op de aanwezigheid van zijn stiefvader gezien het huwelijk niet erkend werd in België;

Dat ook al is het huwelijk aangegaan tussen verzoekers moeder en zijn stiefvader nog niet erkend, het huwelijk is wel degelijk bestaand en moet verwerende partij hier rekening mee houden; Dat verzoekers moeder nu legaal in België verblijft op basis van dat huwelijk; dat als het huwelijk voldoende bestaat om een tijdelijk verblijfsrecht te doen ontstaande in hoofde van de moeder van verzoeker, kan niet betwist worden dat er daar rekening mee moet worden gehouden in de analyse van het gezinsleven;

Dat door dit niet te doen loopt de bestreden beslissing vooruit op het oordeel van het parket of van de rechtbank van eerste aanleg omtrent het huwelijk;

Dat verzoeker en zijn broer samenwonen met hun moeder en hun stiefvader waardoor er niet betwist kan worden dat er een familieleven in België is dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM;

Dat de bestreden beslissing niet uitsluit dat verzoeker een familieleven in België heeft dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM; dat verwerende partij zich beperkt tot het stellen dat "van een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook geen sprake zijn";

Dat verwerende partij geen proportionaliteitstoets heeft uitgevoerd om een schending van artikel 8 EVRM te kunnen uitsluiten; dat als er een inmenging op het recht op het privé en gezinsleven wordt vastgesteld, dan moet er ook een afweging tussen de belangen van de betrokkene en de belangen van de staat worden gemaakt; dat deze afweging van belangen in casu duidelijk niet gemaakt werd;

Dat, inderdaad, het belang voor de Belgische staat dat verzoeker tijdelijk terugkeert naar Albanië om aldaar zijn aanvraag in te dienen kan niet wegen op het belang van verzoeker om zijn werk niet te verliezen, om zijn gezins- en privéleven verder te kunnen beleven en vooral om niet alleen te moeten terugkeren, voor een onbepaalde termijn, naar een land waarmee hij geen banden meer, geen werk en geen huisvesting heeft;

Dat het daarenboven niet om een eerste aanvraag van toelating tot verblijf betreft, gezien verzoeker toegelaten werd tot het verblijf op 14 december 2011 en dat er geen betwisting bestaat over zijn legaal verblijf tenminste tot 7 april 2016;

Dat de bestreden beslissing dus een schending vormt op artikel 8 van het EVRM;

Dat omtrent de moeilijkheden waarmee verzoeker geconfronteerd zou worden in geval van terugkeer naar Albanië verwerende partij verwijst naar de hulp die verzoeker kan zoeken bij IOM;

dat het echter niet de bedoeling is van IOM om mensen te helpen die tijdelijk terugkeren om een formaliteit te vervullen alvorens het land opnieuw te verlaten;

Dat aangevoerd werd in de aanvraag 9bis dat "een terugkeer naar Albanië teneinde aldaar een loutere formaliteit te vervullen (...), zou voor verzoeker een situatie creëren die volstrekt disproportioneel is aan zijn felbevochten integratie in ons land";

Dat als men het belang voor de Belgische staat bestudeerd om in hoofd worden gehouden dat een beslissing van onontvankelijkheid louter betekent dat de aanvraag niet in België mag worden ingediend

en niets bepaald over de gegrondheid van de aanvraag en een eventueel verblijfsrecht; dat men bijgevolg enkel kan vaststellen dat de bestreden beslissing disproportioneel is;

Dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent dat een uitzetting of weigering van verblijf een inmenging kan zijn in het gezinsleven dat onverenigbaar kan zijn met artikel 8 EVRM (EHRM Ciliz tegen Nederland (2000), arrest van 11 juli 2000 en Commissie, beslissing van 12 januari 1993, Xt. Frankrijk, T. Vreemd., 1993, 206; Rev. dr. étr., 1993, 357);

Dat in nog andere beslissingen het EHRM heeft geoordeeld dat een weigering van verblijf of een uitzettingsmaatregel een schending uitmaakt met het artikel 8 EHRM (zie bv: Nunez tegen Noorwegen en EHRM Rodrigues da Silva and Hoogkamer tegen Nederland en EHRM Berrehab tegen Nederland);

Dat gezien de bestreden beslissing een disproportionele inmenging vormt op het recht op privé en gezinsleven van verzoeker schendt de bestreden beslissing artikel 8 EVRM;

Dat, echter, de tewerkstelling van verzoeker ook onderzocht had moeten worden in het kader van artikel 8 EVRM;

Dat, inderdaad, aangevoerd werd in de aanvraag dat verzoekers baas heel blij is met het werk van verzoeker, dat de samenwerking met de collega's prima verloopt en dergelijke;

Het begrip « privé-leven » is een brede term en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29, wij onderstrepen) :

"La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Dziautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00. § 43, CEDH

2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K^A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99. § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95. § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02. § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99. § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle ([Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série _A no 251-B). »

Dat professionele betrekkingen ook deel uitmaken van het privé leven zoals beschermd door artikel 8 EVRM (Niemietz c. Allemagne, 16 december 1992);

Dat door geen rekening te houden met de professionele relaties die verzoeker heeft opgebouwd in België in het kader van haar analyse van een mogelijke schending van artikel 8 EVRM maakt de bestreden beslissing een beperkende interpretatie van de genoemde bepaling;

Dat de bestreden beslissing du een schending op artikel 8 EVRM vormt.

4. Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de motiveringsplicht met betrekking tot het privé- en gezinsleven

Overwegende dat de bestreden beslissing concludeert dat er geen schending zou zijn van artikel 8 EVRM zonder te motiveren op basis van welke redenering deze conclusie getrokken werd en zonder rekening te houden met alle elementen die aangevoerd werden door verzoeker;

Dat, zoals hierboven aangehaald, het zorgvuldigheidsbeginsel aan het bestuur oplegt om rekening te houden met alle elementen van het dossier en dat de motiveringsplichten vereisen dat er geantwoord wordt op alle argumenten aangehaald in de aanvraag;

Dat verzoeker aangevoerd had in zijn aanvraag 9bis dat een machtiging tot verblijf weigeren een disproportionele inmenging zou vormen op zijn recht op privé en gezinsleven;

Dat de bestreden beslissing niet uitsluit dat verzoeker een familieleven in België heeft dat beschermd wordt door artikel 8 EVRM; dat verwerende partij zich beperkt tot het stellen dat "van een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook geen sprake zijn";

Dat de bestreden beslissing niet vermeldt door welke juridische redenering wordt er beslist dat er geen schending is van artikel 8 EVRM; dat de bestreden beslissing niet antwoordt op de uitgebreide motivering van de aanvraag omtrent de disproportionaliteit van een mogelijke weigering;

Dat de bestreden beslissing daarnaast geen rekening houdt met, en niet motiveert over het feit dat verzoeker en zijn broer bij hun moeder en stiefvader in België verblijven; dat dit evenwel een cruciaal element is bij het beoordelen van het bestaan van een gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 EVRM;

Dat, zoals hierboven aangegeven, de bestreden beslissing geen rekening houdt met het werk van verzoeker en met de sociale relatie die hij in dat kader ontwikkeld heeft, terwijl deze uitdrukkelijk ingeroepen werden in het kader van zijn privé leven

Dat de bestreden beslissing dus niet antwoordt op essentiële elementen aangevoerd door verzoeker in zijn aanvraag en geen rekening houdt met alle elementen van het dossier; dat zowel de motiveringsplichten als het zorgvuldigheidsbeginsel hierdoor werden geschonden;

5. Schending van de motiveringsplicht wat de Instructie van 9 juli 2016 betreft Overwegende dat verweerster argumenteert dat de instructies dd. 19 juli 2009 niet meer van toepassing zouden zijn;

Dat ondanks de vernietiging van de instructies van 19 juli 2009 door de Raad van State de verweerster de criteria zoals opgesomd in deze instructies en herhaald in haar eigen vademecum nog steeds hanteert.

Dat ondanks het feit dat de humanitaire regularisatie een gunst is dewelke in het kader van de discretionaire bevoegdheid van de Staatssecretaris wordt toegekend, duidelijkheid mag verwacht worden en dat dient gehandeld te worden met respect voor het vertrouwensbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en het verbod op willekeur.

Dat in een arrest n°215.571 van 05.10.2011 de Raad van State heeft geoordeeld dat de toepassing van deze instructie als dwingende regel, ten aanzien waarvan de verwerende partij geen enkele appreciatiemogelijkheid meer heeft, in tegenstrijd is met de discretionaire bevoegdheid waarover zij beschikt op basis van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen december 1980;

Dat de tegenpartij daarom in concreto de aanvragen moet onderzoeken die haar worden voorgelegd en deze Instructie ontslaat de tegenpartij er niet van om haar appreciatiebevoegdheid uit te oefenen.

Dat dit helemaal niet betekent dat de Instructie helemaal niet in aanmerking zou mogen worden genomen en dat de erin vervatte criteria niet meer van toepassing zouden zijn;

Dat de bestreden beslissing dus moest uitleggen waarom de ingeroepen criteria van de Instructie vandaag niet langer voldoen om de aanvraag 9bis gegrond te verklaren;

Dat de motieven van de bestreden beslissing niet toelaten aan eisers om de redenen te begrijpen die de niet-toepassing van de Instructie van 19.07.2009 en de erin vervatte criteria hebben gerechtvaardigd : er wordt niet geantwoord op een essentieel argument van verzoeker.

Dat de tegenpartij daarom de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

6. Schending van de motiveringsplicht en van artikel 74/13 Vreemdelingenwet met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten

Overwegende dat bepaalt artikel 74/13 Vreemdelingenwet daarenboven dat:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Dat elke administratieve beslissing afzonderlijk gemotiveerd moet worden;

Dat de tweede bestreden beslissing geen motivering bevat omtrent het gezinsleven van verzoeker;

Dat voor dezelfde redenen wordt artikel 74/13 VW ook geschonden, alleen en gepaard met de motiverings-en zorgvuldigheidsplichten;"

2.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

"Verzoeker stelt een schending voor van artikel 8 EVRM, van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat er op 12 mei 2016 een nieuwe bijlage 20 werd genomen doch dat die werd ingetrokken. Hieruit volgt volgens hem dat er ofwel geen beslissing meer bestaat met betrekking tot de eerste aanvraag gezinshereniging, ofwel er nog een tweede aanvraag geregistreerd werd, waaromtrent nog geen beslissing zou zijn genomen. Hij vervolgt dat het helemaal buiten zijn wil is dat hij vier jaar heeft moeten wachten op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn schorsende beroepsprocedure ingediend tegen de bijlage 20. De motieven m.b.t. zijn verblijf in Albanië zouden gesteund zijn op veronderstellingen. Hij zou het centrum van zijn belangen hier hebben opgebouwd daar zijn moeder, stiefvader en broer hier wonen. Ook al is het huwelijk nog niet erkend, moet het volgens hem wel als bestaande worden beschouwd.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat verzoeker d.d. 14 december 2011 een aanvraag van een familielid van een burger van de Unie deed in functie van zijn schoonvader, van Belgische nationaliteit. Naar aanleiding van die aanvraag werd op 13 juni 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwierp d.d. 5 april 2016, bij arrest nr. 165.250, het beroep tot nietigverklaring ingediend op 16 juli 2012, gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) van 13 juni 2012. De bijlage 20 van 13 juni 2012 is definitief in het rechtsverkeer aanwezig waardoor de enige door verzoeker ingediende aanvraag gezinshereniging wel degelijk behandeld werd.

Verzoeker diende geen tweede aanvraag gezinshereniging in. Zoals blijkt uit het administratief dossier werd er door de gemeente verkeerdelijk een nieuwe bijlage 20 afgeleverd, die, nadat er tegen die nieuwe bijlage 20 een annulatieberoep werd ingediend, werd ingetrokken.

Verzoekers kritiek m.b.t. de ingediende aanvraag gezinshereniging mist feitelijke grondslag.

Waar hij stelt dat het helemaal buiten zijn wil is dat hij vier jaar heeft moeten wachten op een arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het kader van zijn schorsende beroepsprocedure ingediend tegen de bijlage 20, dient te worden opgemerkt dat hij hiermee niet aantoonde dat hij thans verhinderd is om een aanvraag in te dienen vanuit zijn herkomstland. Verzoeker betwist niet dat hij ruim zeventien jaar in Albanië heeft gewoond. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om een afweging te maken ten opzichte van de duur van zijn verblijf in België.

In de bestreden beslissing werd daarenboven gemotiveerd omtrent de behandelingstermijn van het door hem ingediende beroep. Het bestuur motiveerde dat het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van het verzoekschrift tot nietigverklaring, verzoeker ipso facto geen recht op verblijf verleent en dat het evenmin een buitengewone omstandigheid vormt die een terugkeer naar het land van herkomst ernstig bemoeilijkt. Er werd toegevoegd dat een bijlage 35 geen verblijfstitel is maar een proceduredocument dat bewijst dat een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en dat verzoeker dus moest beseffen dat zijn verblijf in België slechts tijdelijk was en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Verzoeker betwist voorgaande motivering niet. Hij toont ook niet aan dat het voor hem onmogelijk zou zijn om in zijn herkomstland contacten op te bouwen.

Met betrekking tot de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM en het voorgehouden gezinsleven met zijn broer, moeder en stiefvader, dient te worden opgemerkt dat verzoekers broer B.A. (...) geen legaal verblijf heeft. Ook ten aanzien van hem werd de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard op 22 september 2016 met bevel om het grondgebied te verlaten (rolnummer 197.234). Ook zijn moeder, S.M. (...) beschikt niet over een legaal verblijf. Zij stond bovendien onder een inreisverbod tot 20 augustus 2016. Op 29 augustus 2014 werd zij gerepatriëerd naar Tirana en trad aldaar in het huwelijk met een Belgische onderdaan op 1 december 2015. Aangaande dit huwelijk werd door het parket reeds een negatief advies verleend, waarna de erkenning van het huwelijk in België werd geweigerd bij beslissing van 2 augustus 2016. Verzoeker kan zich niet beroepen op een huwelijk dat niet erkend werd in België. Bovendien werd ten aanzien van zijn moeder op 10 november 2016 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 20). Zijn moeder dient derhalve tevens het grondgebied te verlaten. Het hele gezin verblijft illegaal in het land en het hele gezin dient het grondgebied te verlaten, waardoor een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk gemaakt wordt. Verzoeker toont bovendien niet aan dat hij een hechte gezinsband onderhoudt met zijn vermeende stiefvader, precies gelet op het negatief advies dat verleend werd door het parket m.b.t. het huwelijk tussen de moeder en de stiefvader. Het parket stelde uitdrukkelijk dat zijn ambt van oordeel is dat het huwelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198 769 van 9 december 2009 en verzoeker kan er zich derhalve niet meer dienstig op beroepen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde onder meer wat volgt:

“In zoverre verzoeker nog aanvoert dat het vertrouwensbeginsel werd geschonden omdat verweerder volgens hem geen rekening hield met “de achterliggende filosofie van de criteria” van de instructie van 19 juli 2009 m.b.t. de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: de instructie van 19 juli 2009) moet worden gesteld dat deze instructie door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009 werd vernietigd en aldus met terugwerkende kracht uit de rechtsorde werd verwijderd. Op het ogenblik dat verzoeker zijn aanvraag om machtiging tot verblijf indiende – op 25 januari 2010 – wist hij dus of behoorde hij te weten dat hij niet meer nuttig naar deze instructie kon verwijzen en dat hij ook geen rechten kon putten uit deze instructie. Het gegeven dat leden van een beleidsceel of een overheidsdienst zouden hebben verklaard dat de instructie van 19 juli 2009 in bepaalde gevallen nog zou kunnen worden toegepast leidt evenmin tot de conclusie dat verweerder het vertrouwensbeginsel heeft geschonden. Verweerder dient immers de bepalingen van de wet – die in deze zeer duidelijk zijn – en de rechtspraak van de Raad van State te laten primeren op allerhande (politieke) verklaringen die werden afgelegd.” (RVV, arrest nr. 120.131 van 5 maart 2014)

M.b.t. de schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, dient gewezen te worden op de synthesesnota die zich in het administratief dossier bevindt en waaruit blijkt dat de elementen in het kader van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet werden onderzocht. De synthesesnota stelt onder meer wat volgt:

“1) Hoger belang van het kind:

☐ Geen elementen

2) Gezin- en familieleven

☐ *Geen enkel gezinslid van betrokkene heeft recht op verblijf, de gezinseenheid blijft dus behouden daar ze allen moeten terugkeren naar Albanië*

3) Gezondheidstoestand

☐ *Geen elementen “*

Verzoeker toont niet aan welke elementen veronachtzaamd zouden zijn door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissingen. Een schending van artikel 8 EVRM, van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3. De in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van deze bepaling onontvankelijk wordt verklaard, omdat de door de verzoekende partij aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen waarom zij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierbij verduidelijkt de verwerende partij per door de verzoekende partij aangehaald element waarom het niet in aanmerking kan worden genomen als buitengewone omstandigheid in de zin van genoemde bepaling. In de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en wordt verduidelijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten wordt uitgereikt nu de verzoekende partij langer verblijft op het Belgisch grondgebied dan de maximaal toegestane duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen. De verwerende partij preciseert hierbij dat de verzoekende partij in België aankwam op 29 juli 2011 met een geldig verblijf tot 28 oktober 2011, waarna zij op 21 december 2011 een aanvraag tot vestiging indiende die op 13 juni 2012 werd geweigerd. Het beroep tegen deze beslissing werd vervolgens verworpen op 7 april 2016, waarop de bijlage 35 op 10 mei 2016 werd ingetrokken.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motivering vergt in casu nazicht van de aangevoerde schending van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Er wordt aan herinnerd dat artikel 9 van de vreemdelingenwet bepaalt als algemene regel dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Luidens artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem evenwel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de verwerende partij na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Zoals uit de in punt 1 geciteerde eerste bestreden beslissing blijkt, heeft de verwerende partij de aanvraag in casu onontvankelijk verklaard omdat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet vormen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij in haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet met betrekking tot de ontvankelijkheid van de aanvraag wijst op volgende elementen:

- Haar vast arbeidscontract van onbepaalde duur, dat zij niet wenst te onderbreken.
- Het feit dat zij reeds 5 jaar niet meer in haar land van herkomst zou geweest zijn en zij meer dan 4 jaar zou hebben gewacht op een definitieve beslissing van de Raad inzake het beroep tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden.
- Haar broer, stiefvader en moeder zouden in België wonen en zijzelf is ondertussen geïntegreerd en heeft geen banden meer met Albanië. Zij stelt haar leven in België te hebben opgebouwd.

Het onderdeel van het betoog waarin de verzoekende partij voorhoudt dat geen rekening werd gehouden met het feit dat zij over een verblijfstitel zou beschikken als gevolg van de intrekking van de bijlage 20 van 12 mei 2016, berust op een verkeerde voorstelling van de feiten van het dossier.

Uit het administratief dossier blijkt dat, zoals reeds werd weergegeven onder de feiten vermeld onder punt 1, de verzoekende partij op 21 december 2011 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in haar hoedanigheid van descendent van een Belg.

Op 13 juni 2012 neemt de verwerende partij inzake genoemde aanvraag van 21 december 2011 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 5 april 2016 verwerpt de Raad het beroep tegen de beslissing van 13 juni 2012 inzake de aanvraag van 14 december 2011 bij arrest nr. 165 250.

Op 12 mei 2016 wordt ten aanzien van de verzoekende partij door de gemeente Hoegaarden een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Deze beslissing meldt dat deze wordt genomen naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie van 16 juli 2012.

Op 17 juni 2016 werd de beslissing van 12 mei 2016, waartegen de verzoekende partij ondertussen een beroep had ingediend bij de Raad, ingetrokken. Uit het e-mailverkeer tussen de verwerende partij en de gemeente Hoegaarden blijkt dat deze beslissing onterecht en per vergissing werd genomen en dat het geen beslissing ingevolge een nieuwe aanvraag tot verblijf betreft.

Gelet op het voorgaande kan de verzoekende partij niet ernstig voorhouden dat zij ten gevolge van het niet-bestaan van een beslissing naar aanleiding van een aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden recht heeft op een verblijf op basis van artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Immers werd de aanvraag van 21 december 2011 definitief afgesloten met de verwerping van het beroep tegen de beslissing van 13 juni 2012. Deze beslissing is diensgevolge definitief geworden. Verder blijkt uit het administratief dossier niet dat een andere aanvraag voor een verblijf van meer dan drie maanden werd ingediend. De verwerende partij bevestigt zelf dat de beslissing van 12 mei 2016 per vergissing werd genomen en niet het gevolg was van een nieuwe aanvraag, hetgeen bovendien strookt met de intrekkingbeslissing van 17 juni 2016 waarmee de foutief genomen beslissing van 12 mei 2016 uit het rechtsverkeer verdwijnt. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat niet tijdig een beslissing werd genomen inzake de aanvraag van 21 december 2011, gelet op de weigeringsbeslissing van 13 juni 2012.

Waar de verzoekende partij stelt *“Dat verwerende partij geen rekening houdt met het feit dat een schorsend beroep voor verzoeker betekende dat hij niet illegaal verbleef in België en dat, in geval de beslissing vernietigd zou worden, hij over een wettig en langdurig verblijf zou kunnen beschikken in België”*, dient verder te worden opgemerkt dat een vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, geen langdurig verblijf met zich meebrengt. Het betekent enkel dat de verwerende partij zich opnieuw over de aanvraag dient te buigen om een nieuwe beslissing te nemen. Bovendien kan worden opgemerkt dat de beslissing tot weigering van verblijf niet werd vernietigd.

Voorts motiveert de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing wel degelijk waarom de periode waarin werd gewacht op een uitspraak van de Raad inzake het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf in casu geen buitengewone omstandigheid uitmaakt. Immers wordt in genoemde beslissing uitdrukkelijk het volgende gesteld *“Betrokkene beweert dat hij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat hij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat zijn verblijf enkel werd toegestaan in het kader van zijn aanvraag tot vestiging d.d. 21.12.2011. Deze aanvraag werd geweigerd op datum van 13.06.2012 en betekend aan betrokkene op 28.06.2012. Betrokkene werd onder bijlage 35 geplaatst in het kader van de beroepsprocedure tegen deze beslissing. Het beroep werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen op 07.04.2016. Betrokkene diende te weten dat de bijlage 35 geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en nog in behandeling is. Betrokkene wist dat hij zich in een précaire verblijfssituatie bevond en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. De bewering dat hij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene steeds op de hoogte was van het feit dat hij zich in precair verblijf bevond en dat hij een negatieve beslissing het land diende te verlaten.*

Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij meer dan vier jaar heeft moeten wachten op een definitieve beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aangaande zijn verzoek tot nietigverklaring. Echter, het feit dat er een zekere behandelingsperiode is van het verzoekschrift tot nietigverklaring, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf (Raad van State, arrest nr 89980 van 02.10.2000) en evenmin vormt het een buitengewone omstandigheid die een terugkeer naar het land van herkomst ernstig bemoeilijkt. Betrokkene diende te weten dat de bijlage 35 geen verblijfstitel is maar een proceduredocument dat bewijst dat een schorsend beroep werd ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene moest dus beseft hebben dat zijn verblijf in België slechts tijdelijk was en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.”

Deze motivering wordt door middel van het betoog van de verzoekende partij geenszins weerlegd. Het feit dat zij het er niet mee eens is volstaat op zich niet om afbreuk te doen aan de motivering van de eerste bestreden beslissing.

Vervolgens meent de verzoekende partij dat de verwerende partij zich slechts baseert op veronderstellingen waar zij zich uitspreekt over de sociale banden van de verzoekende partij met haar land van herkomst. De verzoekende partij toont echter niet aan op welke elementen van haar aanvraag de verwerende partij niet heeft geantwoord daar waar zij in de eerste bestreden beslissing motiveert dat *“Betrokkene beroept zich verder op het feit dat hij geen banden meer zou hebben met zijn land van herkomst, dat hij er geen familie meer zou hebben, geen onderdak, geen werk en geen financiële middelen. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar hij korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader aanvraag om machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim zeventien jaar in Albanië en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met zijn relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene om voor zijn terugkeer een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. (...) Hierdoor kan de bewering dat betrokkene niets meer zou hebben, noch onderdak noch financiële middelen, niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.*

Betrokkene haalt verder aan dat hij in België het centrum van zijn belangen heeft opgebouwd en dat zowel zijn moeder, stiefvader als broer in België wonen. Hij haalt aan dat zijn familiale en sociale banden die hij in ons land heeft onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Echter, wij stellen vast dat zijn moeder, mevrouw S.M. (...) (R.R. (...)) niet over enig verblijfsrecht in België beschikt en dat zij bovendien onder inreisverbod voor het Schengengrondgebied stond en dit van 20.08.2014 tot 20.08.2016. Zij werd door onze diensten gerepatriëerd naar Albanië op datum van 29.08.2014 hoewel zij momenteel terug, illegaal, in België verblijft. Zijn broer, B.A. (...) (R.R. (...)) beschikt evenmin over enig verblijfsrecht in België. Met betrekking tot zijn stiefvader dienen we op te merken dat het huwelijk van zijn moeder met deze Belgische onderdaan tot op heden niet erkend werd in België en niet werd overgeschreven in het rijksregister. Betrokkene kan zich dan ook niet op dit huwelijk beroepen. We stellen aldus vast dat het kerngezin van betrokkene (zijn moeder en broer) behouden blijft daar alle gezinsleden dienen terug te keren naar hun land van herkomst en niet over enig verblijfsrecht beschikken. Van een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook geen sprake zijn. Met betrekking tot de door betrokkene opgebouwde sociale banden dienen we op te merken dat betrokkene ter staving hiervan slechts twee getuigenverklaringen voorlegt, die niet ondertekend of gedateerd zijn en dus niet weerhouden kunnen worden. Hieruit blijkt niet dat hij in België een bepaald sociaal welzijn heeft opgebouwd. We stellen dus vast dat betrokkene er niet in slaagt om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van zijn belangen in België opweegt tegen de banden in zijn land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar hij zijn eerste negentien levensjaren doorbracht, en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de zijn banden in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn verzoek tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Gezien het verzoek tot nietigverklaring verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 07.04.2016 verviel ook zijn recht op tewerkstelling.

(...)

Betrokkene beweert dat een terugkeer naar Albanië, zelfs tijdelijk, psychologisch zware, nadelige en moeilijk te herstellen gevolgen zou hebben. Echter, het gaat hier om een loutere bewering die niet wordt gestaafd door een begin van bewijs. Een loutere bewering kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Het is aan betrokkene om zijn beweringen te staven.”

Zij kan de verwerende partij niet verwijten dieper in te gaan op elementen die zij pas voor het eerst in het kader van het verzoekschrift naar voor brengt. In het kader van een aanvraagprocedure kan van de aanvrager worden verwacht dat hij alle nuttige inlichtingen kenbaar maakt opdat de beslissende overheid deze in haar oordeel zou kunnen betrekken. De verzoekende partij kan haar eigen nalatigheid niet aan de verwerende partij verwijten en toont voorts niet aan dat zij werd belet gegevens over te maken tot aan het nemen van de eerste bestreden beslissing.

Bovendien diende de verwerende partij niet verder in te gaan op de elementen van integratie die door de verzoekende partij werden aangebracht – hoewel uit hoger citaat blijkt dat zij dit toch heeft gedaan – nu zij in de eerste bestreden beslissing eveneens omtrent de in de aanvraag aangehaalde elementen van integratie motiveerde waarom deze in casu geen buitengewone omstandigheden vormen in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, namelijk: *“De elementen van integratie en lang verblijf(met name het feit dat hij sinds 2011 legaal in België zou verblijven, dat hij alles in het werk gesteld zou hebben om zich hier te integreren, dat hij zijn diploma Nederlands en Frans zou behaald hebben in avondonderwijs, dat hij snel werk gevonden zou hebben, dat hij perfect Nederlands- en Franstalig zou zijn, dat hij sinds zijn aankomst steeds gewerkt zou hebben, dat hij nooit afhankelijk geweest zou zijn van het Belgische sociale zekerheidstelsel, dat hij een arbeidscontract van onbepaalde duur voorlegt evenals verschillende loonfiches, dat zijn werkgever zeer tevreden over hem zou zijn, dat de samenwerking met zijn collega's prima zou verlopen, dat hij een vrienden-en kennissenkring zou hebben opgebouwd en dat hij verschillende inschrijvingsformulier Nederlands en Frans voorlegt, evenals twee getuigenverklaringen en een aanwezigheidsattest Nederlands tweede taal en Frans Richtgraad 1) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).”*

Hierbij kan nog worden opgemerkt dat de verwerende partij weliswaar ingaat op bepaalde elementen maar dit zelfs niet hoefde te doen nu zij aangeeft dat de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, zodat ze niet behandeld hoeven te worden.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk met welke “essentiële elementen” van de aanvraag geen rekening zou zijn gehouden.

In zoverre de verzoekende partij de verwerende partij verwijt niet uit te leggen waarom zij de criteria van de ingeroepen instructie van 19 juli 2009 niet toepast, kan zij niet worden gevolgd. Zo wordt in de eerste bestreden beslissing gesteld *“Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing.”*

Waar de verzoekende partij de eerste bestreden beslissing bekritiseert omdat geen toepassing is gemaakt van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 is haar grief niet dienstig.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nr. 198.769 omdat zij *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen”,* omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat dit artikel geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermag de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie. De verzoekende partij kan uit het al dan niet voldaan zijn aan bepaalde criteria uit voornoemde instructie, op zichzelf geen rechtsmiddel putten om tot de onwettigheid van de beoordeling van de eerste bestreden beslissing te besluiten (RvS 6 maart 2012, nr. 218.332).

De instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nr. 198.769 van 9 december 2009, zodat deze niet meer voorkomt in het rechtsverkeer en de verzoekende partij er zich niet op kan beroepen. De gemachtigde van de staatssecretaris is als orgaan van het actief bestuur er toe gehouden de reglementering toe te passen die geldt op het ogenblik dat hij over de aanvraag uitspraak doet (RvS 16 maart 2007, nr. 169.042). Het rechtszekerheidsbeginsel, en overigens ook niet het vertrouwensbeginsel, laat het bestuur niet toe om deze beginselen contra legem toe te passen (P. POPELIER, 'Beginnelsen van behoorlijk bestuur: begrip en plaats in de hiërarchie van de normen', in I. OPDEBEECK en M. VAN DAMME (ed.), 2006, Die Keure, Brugge, 33). Daargelaten de vraag of er jarenlang een administratieve praktijk bestond derwijze dat de verzoekende partij er mocht van uitgaan dat zij verder in België mocht verblijven, deze praktijk hoe dan ook contra legem zou geweest zijn. Het vertrouwensbeginsel brengt niet mee dat vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden. Het middel gesteund op het vertrouwensbeginsel is niet gegrond (RvS 4 maart 2002, nr.104.270).

De overige motieven van de eerste bestreden beslissing worden niet betwist.

Verder voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet omdat zij meent dat de tweede bestreden beslissing een motivering diende te bevatten omtrent het gezinsleven.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidde ten tijde van het nemen van de tweede bestreden beslissing als volgt:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Daargelaten het feit dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht bevat en de verwerende partij niet gehouden was in de tweede bestreden beslissing te motiveren aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij, blijkt uit de motivering van de eerste bestreden beslissing, die samen met de tweede bestreden beslissing werd genomen en aan de verzoekende partij ter kennis gebracht, dat rekening werd gehouden met de elementen betreffende het gezinsleven, zoals zal blijken uit hetgeen hierna volgt. Voorts bevat het administratief dossier bovendien een synthesesnota van de verwerende partij, opgesteld op 11 augustus 2016, dus voor het nemen van de bestreden beslissingen, waarin uitdrukkelijk aandacht wordt besteed aan de elementen waarop artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betrekking heeft. De verwerende partij voert een onderzoek uit in het kader van dit artikel en stelt met betrekking tot het gezins- en familieleven *"de gezinseenheid blijft behouden, geen van de gezinsleden van betrokken heeft verblijfsrecht, ze dienen allen het land te verlaten, mbt stiefvader: het in albanie afgesloten huwelijk werd nog niet erkend in België en niet overschreven in het rijksregister van betrokken personen, betrokkene kan zich hierop dan ook niet beroepen"*. De verzoekende partij toont verder niet aan welke elementen met betrekking tot het gezinsleven niet in aanmerking worden genomen. Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet kan gelet op het voorgaande in casu dan ook niet worden aangenomen. Voor de bespreking van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, kan worden verwezen naar hetgeen hierna volgt.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissingen zijn genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om deze bestreden beslissingen te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de artikelen 9bis, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van een kennelijke appreciatiefout.

Daarnaast meent de verzoekende partij dat de bestreden beslissingen haar recht op een privé- en gezinsleven schenden.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoekende partij zich op een schending van haar recht op het gezinsleven en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) blijkt dat hoewel de gezinsband tussen echtgenoten en partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen verondersteld wordt, dit niet geldt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen enkel beschermd wordt door artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de normale affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59).

Dienaangaande oordeelt het Hof dat de banden tussen jonge volwassenen die nog geen eigen gezin hebben gesticht en hun ouders of andere naaste familieleden eveneens een ‘gezinsleven’ kunnen uitmaken (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 62; EHRM 14 juni 2011, Osman/Denemarken, § 55).

Indien dit niet het geval is, dan zal het Hof deze gezinsrelaties eerder bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het EHRM oordeelt ook dat ‘de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden’ (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

In casu verwijst de verzoekende partij, die meerderjarig is, naar de band die ze zou hebben met haar moeder, haar stiefvader en haar broer. Zij stelt dat zij allen zouden samenwonen, maar voert geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan. Wat betreft haar stiefvader toont zij niet aan dat zij met hem een effectieve gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd. Het feit dat hij

met haar moeder is getrouwd – huwelijk dat overigens door de Belgische autoriteiten niet wordt erkend – maakt op zich niet dat er sprake is van een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Daargelaten de vraag of er in casu sprake is van een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM, is er in casu sprake van een situatie van eerste toelating. Zoals hoger uiteengezet, beschikt de verzoekende partij immers niet op een verblijfsrecht in het Rijk. Zij stelt onterecht dat zij op 14 december 2011 (waarbij kan worden aangenomen dat zij 21 december 2011 bedoelt, namelijk de dag waarop zij haar aanvraag voor een verblijfskaart indiende) werd toegelaten tot verblijf in het Rijk, zoals blijkt uit het voorgaande. In het geval van een eerste toelating oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 106).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van de EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). In dat opzicht beschikt de staat dan ook over een beoordelingsmarge, en is de staat aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

In casu maakt de verzoekende partij geen onoverkomenlijke hinderpalen aannemelijk die het beweerde gezinsleven in de weg staan. De verwerende partij stelt met betrekking tot de elementen aangaande het in de aanvraag aangevoerde gezinsleven het volgende in de eerste bestreden beslissing: *“Betrokkene haalt verder aan dat hij in België het centrum van zijn belangen heeft opgebouwd en dat zowel zijn moeder, stiefvader als broer in België wonen. Hij haalt aan dat zijn familiale en sociale banden die hij in ons land heeft onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen. Echter, wij stellen vast dat zijn moeder, mevrouw S.M. (...) (R.R. (...)) niet over enig verblijfsrecht in België beschikt en dat zij bovendien onder inreisverbod voor het Schengengrondgebied stond en dit van 20.08.2014 tot 20.08.2016. Zij werd door onze diensten gerepatriëerd naar Albanië op datum van 29.08.2014 hoewel zij momenteel terug, illegaal, in België verblijft. Zijn broer, B.A. (...) (R.R. (...)) beschikt evenmin over enig verblijfsrecht in België. Met betrekking tot zijn stiefvader dienen we op te merken dat het huwelijk van zijn moeder met deze Belgische onderdaan tot op heden niet erkend werd in België en niet werd overgeschreven in het rijksregister. Betrokkene kan zich dan ook niet op dit huwelijk beroepen. We stellen aldus vast dat het kerngezin van betrokkene (zijn moeder en broer) behouden blijft daar alle gezinsleden dienen terug te keren naar hun land van herkomst en niet over enig verblijfsrecht beschikken. Van een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook geen sprake zijn. Met betrekking tot de door betrokkene opgebouwde sociale banden dienen we op te merken dat betrokkene ter staving hiervan slechts twee*

getuigenverklaringen voorlegt, die niet ondertekend of gedateerd zijn en dus niet weerhouden kunnen worden. Hieruit blijkt niet dat hij in België een bepaald sociaal welzijn heeft opgebouwd. We stellen dus vast dat betrokkene er niet in slaagt om in huidige aanvraag elementen voor te leggen die kunnen aantonen dat het centrum van zijn belangen in België opweegt tegen de banden in zijn land van herkomst, waar verzoeker geboren en getogen is en waar hij zijn eerste negentien levensjaren doorbracht, en waar zijn hele familie verblijft. Zijn verblijf in België en zijn hier opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met de zijn banden in het land van herkomst. Volledigheidshalve merken we op dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.” De verzoekende partij beperkt zich tot het herhalen van de elementen die zij aanhaalde in haar aanvraag, doch weerlegt geenszins deze motivering, die steun vindt in het administratief dossier. Zo verblijven zowel de moeder als de broer van de verzoekende partij illegaal in het Rijk. Niets belet hen samen terug te keren naar Albanië en aldaar het vermeende gezinsleven verder te zetten, nu zowel de verzoekende partij, haar broer als de moeder geen recht op verblijf in België hebben. Ook blijkt niet dat de stiefvader hen niet zou kunnen vergezellen. Bovendien belet niets de verzoekende partij terug naar België te komen indien zij de nodige formaliteiten in het buitenland heeft vervuld met het oog op een machtiging tot verblijf in het Rijk. Een eventuele tijdelijke scheiding is niet van aard dat deze een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Bovendien kan in dergelijk geval gebruik worden gemaakt van moderne communicatiemiddelen om contact te onderhouden. Overigens blijkt nergens uit dat de moeder legaal in België verblijft op basis van haar huwelijk, zoals de verzoekende partij voorhoudt in haar verzoekschrift. Daarnaast vormt het feit dat zij in België is tewerkgesteld op zich geen hinderpaal in de zin van artikel 8 van het EVRM, nu zij niet aantoont dat zij haar werk in België niet zou kunnen hervatten nadat zij zich in regel heeft gesteld of dat zij in Albanië geen werk zou kunnen vinden.

Bovendien kan worden opgemerkt dat uit het voorgaande reeds blijkt dat de verwerende partij de elementen aangaande het vermeende gezinsleven wel degelijk in haar beoordeling heeft betrokken nu zij in de synthesesnota van 11 augustus 2016 die zich in het administratief dossier bevindt een volledige doorlichting maakt van het gezinsleven.

Gelet op het voorgaande kan zij niet ernstig voorhouden dat in de eerste bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd op grond van welke redenering geen schending van artikel 8 van het EVRM wordt weerhouden nu de verwerende partij hieromtrent uitdrukkelijk voorgaande citaat opneemt.

Waar zij opmerkt dat het niet de bedoeling is van het IOM om mensen te helpen die tijdelijk terugkeren, kan worden opgemerkt dat niets de verzoekende partij verplicht beroep te doen op het IOM. Zij geeft niet aan noch staat dat zij zonder deze hulp niet zal kunnen terugkeren (al dan niet tijdelijk) en gaat eraan voorbij dat de verwerende partij in de eerste bestreden beslissing slechts de mogelijkheid suggereert beroep te doen op het IOM doch haar hier geenszins toe verplicht. Zij weerlegt verder niet dat zij geen beroep zal kunnen doen op, vrienden, familie en kennissen in het land van herkomst in afwachting van een beslissing inzake haar aanvraag om machtiging tot verblijf.

In zoverre de verzoekende partij van mening is dat sociale relaties vallen onder artikel 8 EVRM, wijst de Raad erop dat het loutere feit dat de verzoekende partij meent geïntegreerd te zijn en sociale banden te hebben opgebouwd - die zij overigens niet concretiseert op haar tewerkstelling na -, niet valt onder de in artikel 8 EVRM geboden bescherming. Verder heeft de Raad van State meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005; nr. 140.615, RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Aangenomen kan worden dat de verzoekende partij weliswaar menselijke contacten en een sociaal leven heeft opgebouwd, vrienden heeft gemaakt, ingeburgerd is, kennis van de landstalen heeft, ... Deze elementen geven de verzoekende partij niet het recht op illegale wijze in België te verblijven en door het opbouwen van deze banden een recht op verblijf te verkrijgen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.620). Ter zake weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven van de eerste bestreden beslissing die correct en afdoend zijn en steun vinden in het administratief dossier. Evenmin ontnemt de bestreden beslissing haar de verdere uitbouw van dit leven. Een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om op legale wijze België binnen te komen en er legaal te verblijven verstoort het privéleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien oordeelde het EHRM in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van

het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM, 8 april 2008, nr. 21878/06, Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk).

Verder lijkt zij eraan voorbij te gaan dat de verwerende partij wel degelijk de tewerkstelling in haar beoordeling heeft betrokken nu zij motiveert *“Het feit dat betrokkene tewerkgesteld was, vormt evenmin een buitengewone omstandigheid aangezien deze tewerkstelling alleen werd toegestaan zolang zijn verzoek tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet was afgesloten. Zij had enkel als doel betrokkene de mogelijkheid te geven om tijdens zijn verblijf in zijn eigen behoeften te voorzien. Gezien het verzoek tot nietigverklaring verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op datum van 07.04.2016 verviel ook zijn recht op tewerkstelling.”*

Een schending van het gezins- en privéleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel, waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd, legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Voor het overige geeft de verzoekende partij niet aan welk beginsel of welke beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden acht.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien april tweeduizend zeventien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. BEELEN